

jo præcis til faglært arbejdskraft, og at det er længerevarende uddannelser, vi skal have i gang, og det er jo præcis det, der efterspørges. Det vil jeg gerne have et svar på.

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Jeg skal i lighed med fru Anne-Marie Meldgaard beklage, at Fremskridtspartiet ikke er villig til at påtage sig et medansvar for netop at sikre, at erhvervslivet får den arbejdskraft til rådighed, som er nødvendig, for at vi kan sikre en fortsat udbygning af det danske velfærdssamfund.

Jeg forstod på hr. Thorkild Fransgaard, at det specielt er det element, som hedder aktivering i hele den aktive arbejdsmarkedspolitik, Fremskridtspartiet er imod. Jeg vil derfor bede Fremskridtspartiets ordfører komme med tre konkrete bud på, hvordan vi sikrer, at erhvervslivet får den arbejdskraft til rådighed, der er behov for, når Fremskridtspartiet ikke ønsker at anvende aktiveringsinstrumentet.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i Venstre faktisk ønsker at stille store krav til den aktivering, der foregår. Vi tror, at det netop er gennem aktivering bredt set og også gennem jobtilbud vi sikrer, at ledige kommer i beskæftigelse og får en chance for at komme tilbage på arbejdsmarkedet.

En anden ting, som jeg hæftede mig ved, at hr. Thorkild Fransgaard også var inde på, er hele voksen- og efteruddannelsessystemet, og her vil jeg sige, at i Venstre er vi fuldstændig enige med Fremskridtspartiet i, at vi skal have en reform af voksenuddannelsessystemet. Men jeg synes, at i al respekt for Folketingets dagsorden må vi henholde os til dagsordenen, og i dag er det altså dagpengesystemet, vi taler om.

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Fransgaard (FP):

Jeg må give fru Anne-Marie Meldgaard ret i, at der er skabt 180.000 nye arbejdspladser, og at erhvervslivet har råbt på mere arbejdskraft de sidste år; det var det udtryk, der blev brugt. Men som jeg nævnte, tror jeg ikke ud fra det, jeg ved, at man vil råbe så højt i den kommende tid, vil jeg bare sige.

Med hensyn til at Fremskridtspartiet ikke vil være med til at tage ansvar for, at arbejdsgiverne kan få kvalificeret arbejdskraft, vil vi da selvfølgelig gerne være med til at tage et ansvar. Men vi er overbevist om, at det, at det er

det offentlige, der skal stå for det, der hedder aktivering og kurser, ikke hjælper med til, at vi får mere arbejdskraft. Jeg er glad for at høre, at Venstre er enig i, at hele det område skal flyttes over til arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationerne, og at det offentlige skal holde fingrene fra det.

Ole M. Nielsen (KRF):

Der er altid arbejde nok til dem, der vil arbejde, som Niels Hausgaard sagde for mange år siden. På dansk betyder det, at der altid er arbejde nok, og jeg forstod ham som værende meget sarkastisk, da han sagde det.

Nu siger arbejdsministeren og statsministeren sådan cirka det samme: At der er brug for alle. Jeg tror slet ikke, det er sarkastisk ment, men jeg synes, det er forargeligt, og jeg synes, det er urimeligt over for dem, der reelt gerne vil have et job.

Man siger til dem, der ikke kan få et job, og til deres omgangskreds, at der er noget i vejen med dem, eller at de er nassere. Der må sådan set kun være de to muligheder, for jeg kan ikke komme i tanker om så skrækelig mange andre, når man siger det på denne firkantede måde, og det var sådan set den første anledning til, at jeg var meget skeptisk, da jeg så resultatet af trepartsforhandlingerne.

Jeg har været i kontakt med flere grupper af ledige, jeg har besøgt nogle forskellige grupper i den såkaldt mødefri periode. Jeg var bl.a. sammen med en gruppe ledige ledere mellem 45 og 55 år, som var igennem et 8 ugers kursusforløb, hvori der indgik, at de kunne tilbyde sig som gratis praktikanter til virksomheder i 12 uger. Disse 27-30 mennesker henvendte sig til 400 virksomheder fra koncernstørrelse og nedefter, og kun fem eller seks af dem havde opnået at få en praktikplads. Det betyder, at det ikke er så nemt, og det betyder også, at arbejdsgiverne ikke påtager sig deres ansvar og heller ikke ser deres langsigtede interesse i at løfte ansvaret. Det er så en helt anden sag, som selvfølgelig også hører med.

Jeg har også fået beretninger fra andre voksne ledige, bl.a. nogle af de tidligere ledere. En af dem fortalte, at han på et møde med arbejdsformidlingen var blevet betjent af en 25-30-årig medarbejder, som åbenbart havde lært, at man skal sige vedkommendes fornavn – i dette tilfælde Jens – sådan cirka for hvert tiende ord, og det kan nok virke som befangling for voksne, forholdsvis selvstændige personer. Og når så